

Ημερολόγιο Ασημάντων 518 (μέρος Α'): Να σου διαβάσω παραμύθια κι ας είμαι τρανς / Ο βόθρος εκρήγνυται / Αναψηλάφηση Γκουρογιάννη

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Στο Πήλιο ταξίδι μες την ομίχλη. Να ξεφύγουμε. Στον Παγασπτικό λουλούδια του πελάγου. Φεύγει ο Δεκέμβριος ο πιο ζεστός από το 1890 από τότε που βγήκε ο θερμόμετρο.

Να σου διαβάσω παραμύθια κι ας είμαι τρανς/ «Ο βόθρος εκρήγνυται» γράφει ο Γκουρογιάννης στο μυθιστόρημα «Αναψηλάφηση». Όπου η δυστυχία του ομηριστή και το άγχος του αγωνιστή μη λυγίσει./ Η αλλοτριώση των συντρόφων. /Πώς βλέπει κανείς τον βασανιστή του και την πατρίδα. /Βασανισμοί και βάσανα καταναλωτικά. / Ένας συγγραφέας θα πρέπει πρώτα να κατανοεί και να βοηθάει / Το ανθρωπινό τέρας ;/ Όλα για όλους τίποτα για μας

30.12.22 Στην Υψηλή κοινωνία! Πηγαίνω με κόκκινο κασκόλ παρόλο που δεν κάνει πολύ κρύο να ακούσω την υψίφωνο Μυρσίνη Μαργαρίτη να άδει στο πρωτοχρονιάτικο γκαλά μιούζικαλ στο Μέγαρο Μουσικής και τη μεσόφωνο Νάντια Κουντογιώργη, τον βαθύφωνο Γιώργο Παπαδημητρίου, τον τενόρο Γιάννη Καλύβα, με τη σκέψη στην Ευρυδική και τι να κάνει τέτοιες μέρες πονάει πιο πολύ.

31.12.22 Στο Πήλιο ταξίδι μες την ομίχλη. Να ξεφύγουμε. Στον Παγασπτικό λουλούδια του πελάγου. Φεύγει ο Δεκέμβριος ο πιο ζεστός από το 1890 από τότε που βγήκε ο θερμόμετρο. Πεζοπορία στη Τσαγκαράδα, μετά στις Ροδιές ως το κρυφό Σχολειό, βογκώντας λιγάκι στην

Αναρρίχηση στο Μυλοπόταμο παρέα με σκιουράκι και κελαϊδίσματα πουλιών λες κι είμαστε στον Αμαζόνιο, το ένα πουλί σφυρίζει συνθηματικά, το άλλο πάει μελωδικά, το τρίτο γιοκ, μέχρι να συναντήσουμε το νέο χρόνο. Συνθήματα κι εδώ στους τοίχους κάτω από τις γέφυρες: «Ο Μάγος ζει, λευτεριά στους φυλακισμένους αγωνιστές», πυράκανθοι-δέντρα ολόκληρα, κιόσκι με χειροποίητες πίτες Ελεεύ και γλυκά του κουταλιού, περγαμόντο και κάστανο και σταφύλι. Βοτανοθήκη, τσάγια του βουνού, ιβίσκος και μελισσόχορτο. Μένουμε στο Διογένη. Το βράδυ δεν μπορεί να ανοίξεις το παράθυρο, ντουμάνιασε η περιοχή από τα τα τζάκια που καίνε στο φουλ. Ήλθα για καθαρό αέρα και θα φύγω με πνευμονικό οίδημα!

• Πωλείται δίπατο αρχοντικό, για να το δούμε, θέλει σοβάτισμα και δουλίτσα τηλεφωνούμε στον ιδιοκτήτη, ζητάει 250.000 μένει στο Βόλο θα ανέβει να μας δει. Την ώρα που ανεβαίνουμε τις εξωτερικές σκάλες για να επιθεωρήσουμε το οίκημα βγαίνει ένας νεαρός από το διπλανό σπίτι κι έτσι γνωρίζουμε τον Απόστολο, ένα θαυμάσιο άτομο με το λευκό του σκύλο σαν χιόνι, τη Λίζα. Ζει μόνιμα στο Πήλιο μας δίνει πληροφορίες για τη

ζωή στο χωριό και τρέχει απάνω του κι άλλο τετράποδο, ένα εξίσου όμορφο κυνηγόσκυλο.

-Πώς είναι η ζωή το χειμώνα στο βουνό;

-Ήσυχα. Δεν έχει αυτό το νταβαντούρι του καλοκαιριού με τα αυτοκίνητα των παραθεριστών.

-Συγνώμη για την αδιακρισία, αλλά με τι ασχολείσθε;

-Είμαι γεωργός.

Ο Απόστολος έβγαζε κάθε χρόνο 14 τόνους, κάστανο αλλά φέτος δεν είχε βροχές κι έβγαλε εφτά μόνο τόνους ίσα ίσα που κάλυψε τα έξοδά του. Οι γεωργοί γκρινιάζουν, οι ξενοδόχοι γκρινιάζουν, οι local καλλιτέχνες επίσης, η οδοποιία δεν είναι καλή κι εμφανίζεται και τρίτο σκυλί ένα πανέμορφο αεικίνητο κοκκινωπό κόκερ με μεγάλα αυτιά.

-Από αυτό το σπίτι που πουλιέται βγίκα γαμπρός, λέει ο Απόστολος. Βεβαίως είναι κατοικίσσιμο και ο ιδιοκτήτης πολύ καλός άνθρωπος, μάλαμα.

-Πώς δεν ασχολήθηκαν κι εσύ με τον τουρισμό ή το Airbnb?

-Δεν είμαστε όλοι του εμπορίου...

1.1.23 Καλό μήνα, καλή χρονιά, χαρούμενη Πρωτοχρονιά να έχουμε, υγεία και (άμεση) δημοκρατία με πολλά σμιξίματα. Διαβάζω τώρα σε ένα μπαλκόνι στο Πήλιο με ωραία θέα στον Παγασπτικό το μυθιστόρημα Αναψηλάφηση (2019) του Βασίλη Γκουρογιάννη -μεγάλης πια ηλικίας άνθρωπος κι αυτός (Γρανίτσα Ιωαννίνων 1951) πολύ καλός συγγραφέας με κριτικό βλέμμα. Στα βιβλία του δεν ακολουθούσε ποτέ την εύκολη οδό, απεναντίας διάλεγε το πιο δύσκολο μονοπάτι για να εξετάσει καλύτερα την άλλη άποψη. Εδώ ο ήρωας του βιβλίου, μέλος μιας αριστερής αντιστασιακής οργάνωσης κατά τη δικτατορία η οποία εξαρθρώθηκε από τους κουντικούς, καταφεύγει στη Βαρκελώνη όπου διαπρέπει ως κλασικός φιλόλογος και ομηριστής.

Νάτα μας!! Κι άλλος ομηριστής ήρωας. Είχαμε τον Κώστα Κατσουλάρη στο μυθιστόρημα «Χάλκινη καρδιά» να μας παρουσιάζει έναν φιλόλογο μανιώδη ομηριστή, που ερευνά τη διασύνδεση του αγαπημένου του μαθητή εξ Αλβανίας με τη χρυσή αυγή και τώρα τον ομηριστή πρώην αγωνιστή με σακατεμένο χέρι από τα βασανιστήρια, που επιστρέφει σε μια Ελλάδα εντελώς διεφθαρμένη, την οποία δεν δύναται να αναγνωρίσει και με τους παλιούς συντρόφους αλλοτριωμένους. Και οι δύο γράφουν εξαιρετικά - γι αυτό τους διαβάζουμε άλλωστε - και οι δύο δημιουργούν μία ατμόσφαιρα καταθλιπτική, δεν την περιμένεις από τους λάτρεις

του Μεγίστου των Αρχαίων. Εδώ σταματάνε οι όποιες ομοιότητες.

Τον Κατσουλάρη τον απορρίψαμε όμως (στο συγκεκριμένο μυθιστόρημα) παρά την κομψότητα της γραφής ως «ισοαποστάκια» γιατί βάζει στο ίδιο τσουβάλι τα χρυσά αυγά και τους νεολαίους της άκρας αριστεράς.

Με τον Γκουρογιάννη είναι κάπως αλλιώς. Μιλάμε για συνειδητοποιημένο και ψαγμένο περί την πολιτική αφηγητή. Να δεχτούμε για την οικονομία της συζήτησης ότι το μυθιστόρημα του «Η Αναψηλάφηση» είναι απόλυτα ισορροπημένο, άψογο, διαλεκτικό. Και διαβαστερό. Εμένα γιατί με ενοχλεί;

Διότι με ενοχλεί η σειρά στη δημόσια τηλεόραση: «Τα καλύτερα μας χρόνια» που αναφέρεται με εύπεπτο και γλυκερό τρόπο στην περίοδο της δικτατορίας και γιατί γενικώς με ενοχλεί οτιδήποτε αφορά εκείνη την περίοδο που τη θεωρώ νεκρή περίοδο για την ιστορία του έθνους. Διότι όταν διάβασα το «Τρίτο στεφάνι» του Ταχτοσή (που αναδύθηκε περιέργως την περίοδο της δικτατορίας σε τόπους εξορίας και συνωμοσίας) δεν μπορούσα να αντέξω με τίποτα το μικροαστισμό των ηρωίδων του. Αναγνώριζα σ' αυτό το βιβλίο την ίδια τη μπτέρα μου, όλη της τη ρητορική. Κι αυτή η πιστή μεταφορά συμπεριφορών έκανε τον Ταχτοσή σίγουρα σπουδαίο συγγραφέα. Εμένα όμως δεν μου άρεσε καθόλου να ακούω τις μικροαστές να μιλάνε. Το ίδιο «κουμπωμένος» είμαι και με τον Γκουρογιάννη που αναπαριστά λαμπρά εκείνη τη θλιβερή επταετία και το καφκικό κλίμα των ημερών, ενοχλούμαι όμως ακόμη περισσότερο με τη μετεξέλιξη του πράγματος, την εντελώς απαξιωτική ματιά του αντιστασιακού μας για τη μεταχουντική και νεώτερη Ελλάδα. Βάζει ο Γκουρογιάννης τα εξής λόγια στο στόμα του ήρωά του : «Ευτυχώς η Αθήνα έχει επιτέλους υπόγειο μετρό μπορεί κάποιος να αποφεύγει τη θέα της επιφάνειας της πόλης και όσα δεν μπορεί να αντέξει περπατώντας στους δρόμους (σελ 97). Αυτές είναι οι πρώτες εντυπώσεις από την καινούρια Ελλάδα, ένα γλεντζέδικο κρουαζιερόπλοιο στον βυθό. Εφόσον ήρθε θα αντέξει ό,τι αντέχεται» (ό.π.) Αλλά σε προηγούμενη σελίδα ο βασανισμένος αφηγητής ήταν κάθετος ότι δεν θα αντέξει: «Η Ελλάδα δεν αντέχεται η ανορεξία της διανύει πλέον τη μακρόχρονη σιχαμερή φάση των εξαντλητικών εμετών. Του θυμίζει τη Γυναίκα της Ζάκυθος που όταν έγινε εντελώς σιχαμερή στην όψη και στην ψυχή εκείνη κοίταζε τον εαυτό της στον καθρέφτη και θαύμαζε την ομορφιά της» (σελ 94).